

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2C/83/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116206963
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Rybárik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5116206963.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Jánom Rybárikom v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpený: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokát, Nám. Biely kríž 3, Bratislava 33, proti žalovanému: PANORÁMA ŠPORT HOTEL, a.s., Uhoľná 1, 010 01 Žilina, IČO: 36 430 641, právne zastúpený: PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 7.847 eur s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 7.847 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 7.847 eur odo dňa 4.3.2016 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP z a m i e t a.

III. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP z a m i e t a.

IV. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP z a m i e t a.

V. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny vo výške 7.847 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že má na základe oprávnenia Ministerstva kultúry oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 zo dňa 11.5.2010 pod č.k. MK XXX/XXXX-XX/XXXX, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a ich nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielom úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 1.1.2016, t.j. v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z.

Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Holiday Inn Žilina, ktoré sa nachádza na adrese Športová 2, Žilina, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení tak, ako je uvedené vyššie. Žalobca má navyše z webovej stránky žalovaného a ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v nasledovnom rozsahu: - 133 zvukovo obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Holiday Inn.

Zo strany žalovaného došlo tak k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keďže žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje

svojim zákazníkom ubytovacie služby a v izbách určených pre hostí poskytuje zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Žalobca má za to, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia, vybavené príjmom, tak týmto samostatným dochádza k zverejnenému prenosu. Žalobca je organizácia kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy, okrem iného aj na použitie diel - verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spracovaných diel t.j. diel literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia verejným prenosom technickými prostriedkami, súhlasom autorov získaný rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom.

Žalovaný je členom zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2015 uzatvoril so W. a W. kolektívne licenčné zmluvy podľa § 77 autorského zákona. Žalobca sa tak dôvodne domnieva, že žalovaný získal súhlasy u týchto organizácií na používanie diel verejným prenosom. Od W. žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a od W. súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný ale nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, diel výtvarného umenia, architektonickým diel a dielam úžitkového umenia.

Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen zväzu hotelov a reštaurácií SR osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil G. SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a splnomocnencom G. SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné.

Žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom, technickými prostriedkami, ktorú však neuzatvoril. Nezískal ani súhlas autorov a napriek tomu s dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný sa tak dopúšťal podľa vyjadrenia žalobcu neoprávneného používania autorských diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal. Zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, keďže žalovaný realizoval verejný prenos bez súhlasu autorov.

V tejto súvislosti poukázal žalobca na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22.5.2001. Predmetom podanej žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny. Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodujúcom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získali licenciu. Žalobca v roku 2015 uzatvoril množstvo hromadných licenčných zmlúv a odmena bola dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Žalobca svoj nárok oprel o ust. § 56 ods. 1 písm. g/ Zák. č. 618/2013 Z.z. sa autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo, môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia do výšky dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získania licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Ďalej žalobca v zmysle uvedeného zaslaného emailu, aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnené a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy na zvyšok roka 2015.

Nakoľko do dňa podania žaloby žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil, a nakoľko žalovaný naďalej neoprávnené používal predmety ochrany spravované žalobcom, žalobca si týmto uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015. Sumu uplatňovaného bezdôvodného obohatenia vyčíslil na sumu 7.847 eur, a to podľa nasledovného: - sadzba licenčných odmien za 1 rok je:

- pre hotely 4* 29,50 eur,
- pre zvukovo-obrazové zariadenia a hotely 4* pre zvukové zariadenia 14 eur,
- iné priestory pre zvukovo-obrazové zariadenia 68 eur,
- veľkoplošná obrazovka 135 eur a len samostatné zvukové zariadenia 34 eur.

Pre Holiday Inn Žilina hotel 4* izby zvukovo-obrazové zariadenia 133 počet izieb, t.j. 3.923,50 eur. Zvukové zariadenia neboli zistené, obvyklá licenčná odmena spolu za 1 rok je 3.923,50 eur a bezdôvodné obohatenie, čo sa týka dvojnásobku odmeny je od 1.1. do 31.12.2015 v sume 7.847 eur. Keďže žalovaný nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, žalobca si uplatňuje aj nárok na zákonný úrok z omeškania zo dňa 14.3.2016.

2. Tunajší súd vydal dňa 30.6.2016 platobný rozkaz pod č.k. 2C/83/2016-16, kedy zaviazal žalovaného k úhrade istiny aj s príslušenstvom. Zároveň zaviazal žalovaného aj k náhrade trov konania.

3. V zákonom stanovenej lehote podal žalovaný voči platobného rozkazu odpor, a preto bol platobný rozkaz uznesením tunajšieho súdu zrušený. V podanom odpore žalovaný vzniesol námietku absencie aktívnej vecnej legitímácie. Žalobca súdu predložil vo veľkej miere iba generické neúplné a neurčité tvrdenia, ktoré sa snažil preukázať listinnými dôkazmi, z ktorých obsahu nie je možné aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodzovať. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore odvodzuje od vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú v rozpore s obsahom a účelom práva EÚ a z tohto dôvodu nie je vnútroštátny súd oprávnený v tomto smere ich aplikovať, a teda z nich nie je oprávnený ani vyvodiť aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Žalobcu svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje od § 79 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 autorského zákona v spojení s § 152 ods. 4, pričom žalobca vychádza z toho, že je organizáciou kolektívnej správny oprávnenou uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj za všetkých nositeľov majetkových práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe, ktorí nevylúčili kolektívnu správu k týmto dielam. Ďalej vychádza z oprávnenia Ministerstva kultúry SR zo dňa 18.8.2016 a zo dňa 11.5.2010, na základe ktorých mal a má postavenie organizácie kolektívnej správy v odbore použitia v oprávneniach 1/ a 2/ špecifikovaných kategórií diel iným spôsobom verejného prenosu, resp. akýmikoľvek technickými prostriedkami a zo skutočností, že žalobca zastupuje na zmluvnom základe slovenských nositeľov práv ako aj zahraničných nositeľov práv na základe recipročných zmlúv uzatvorených so zahraničnými organizáciami v nešpecifikovanom počte. Žalovaný však tieto skutočnosti popiera a má za to, že tvrdenie takýchto skutočností nepostačuje na preukázanie aktívnej legitímácie v spore. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že ust. § 72 ods. 1 autorského zákona, a to podľa písm. b/ a § 79 ods. 2 autorského zákona je v rozpore s obsahom a účelom Smernice 2001/29/EHS spočívajúce v tom, že taká právna úprava, akou je právna úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 79 ods. 1 písm. b/ autorského zákona v spojení s § 79 ods. 2 autorského zákona je v rozpore s právom EÚ spočívajúce v tom, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na verejný prenos a pritom umožnila nositeľom práv alebo ich právnym nástupcom podľa námietky proti výkonu tohto práva alebo jeho výkon ukončiť za podmienok, ktoré táto právna norma vymedzuje. Preto je povinnosťou konajúceho súdu vylúčiť z aplikácie vnútroštátne právne normy, t.j. § 79 ods. 1 písm. b/ autorského zákona a § 79 ods. 2 autorského zákona. Konajúci súd je povinný pri posudzovaní existencie kontraktnej povinnosti žalovaného voči žalobcovi a pri posudzovaní preukázania alebo nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzať z noriem obsiahnutých v § 79 ods. 1 písm. a/ autorského zákona a z § 164 ods. 1 autorského zákona ako aj z ustanovení o bezdôvodnom obohatení obsiahnutých v § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona, § 169 ods. 4 autorského zákona a v § 451 až 459 Občianskeho zákona.

Vzhľadom na takýto zrejmy rozpor inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa Slovenskej právnej úpravy s právom EÚ a vzhľadom na povinnosť neaplikovať s právom EÚ rozpornú nepodstatnú právnu úpravu, v tomto spore je potom potrebné konštatovať, že žalobca objektívne nemôže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore vo vzťahu k nositeľom práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle autorského zákona len zastupuje nositeľovo právo vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv a žalobca je oprávnený konať, a teda uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe písomnej dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Skutočnosť, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy postačuje však na preukázanie toho, že je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene, ale aby žalobca účinne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, musí preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnené použil. Žalobca doposiaľ v spore nesplnil povinnosť účinne tvrdiť, koho a v akom rozsahu zastupuje a ktoré predmety ochrany zverené žalobcovi do správy na zmluvnom základe žalovaný neoprávnené použil a poukázal výlučne iba na zoznam organizácií kolektívnej správy, s ktorými má údajne uzatvorené recipročné zmluvy. Predložil niekoľko formulárových zmlúv uzatvorených s údajnými

slovenskými nositeľmi majetkových práv, z ktorých však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, a preto predmetné zmluvy je potrebné považovať za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na § 37 ods. 1 Obč. zákonníka z dôvodu ich neurčitosti. Žalobca nepriložil ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu nositeľov práv, ako aj špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi na základe uvedenej zmluvy do správy. V dôsledku nedostatočne určite stanovených nositeľov práv, ako aj nedostatočne určeného okruhu predmetov ochrany daných žalobcovi údajne do správy, je potrebné aj túto zmluvu považovať za absolútne neplatný právny úkon s poukazom na § 37 ods. 1 Obč. zákonníka z dôvodu jeho neurčitosti. Čo sa týka menného zoznamu údajných slovenských nositeľov majetkových práv, žalovaný k tomu uviedol, že tento zoznam nie je dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Menný zoznam nepreukazuje, že by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, rovnako z neho nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany daných do správy, a teda ani nie je možné účelne overiť či došlo zo strany žalovaného v žalovanom období k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ktorých výkon prislúcha práve v mennom zozname uvedených subjektov. Aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Žalobca neunesol ani dôkazné bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, pričom poukázal iba na prílohu, ktorou sú štatistiky žalobcom vybraných televíznych staníc. Zo štatistiky vysielania ale nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda nie je možné ani identifikovať či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv, a teda nie je možné ani zistiť či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to - ktoré dielo do správy. Žalovaný navrhol, aby súd postupoval v zmysle § 150 ods. 2 CSP a požiadal žalobcu o ďalšie skutkové tvrdenia vo vzťahu k tým skutočnostiam, kto je nositeľom majetkových práv pri jednotlivých audiovizuálnych dielach podľa štatistiky vysielania predloženej žalobcom súdu. Ďalej žalovaný uvádzal, že žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný skutočne mal vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden televízny prijímač, taktiež, že by žalovaný prijímal televízny signál a že žalovaný má skutočne voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť, a ak platí, že žalovaný nemal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť, tak potom platí, že žalovaný nemá voči žalobcovi ani povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vzniknuté na úkor údajných dosiaľ žalovanému neznámych oprávnených nositeľov práv. Čo sa týka obvyklej licenčnej odmeny, žalovaný uviedol, že žalobca je podnikateľ, ktorý má na relevantnom trhu tzv. licenčných služieb dominantné postavenie a zo strany žalobcu dochádza k dlhodobému zneužívaniu jeho dominantného postavenia. Žalobca už od 1.1.2015 začal uplatňovať voči používateľom sadzobník licenčných odmien, ktoré sú neprímerane vysoké. Už v r. 2015 prebiehali rokovania medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií, ktorého je aj žalovaný členom, pričom podstatou legitímnych očakávaní na týchto rokovaniach bolo okrem iného aj vysvetlenie ekonomickej dôvodnosti významne vyšších licenčných odmien, než aké sú v prípade práv autorov audiovizuálnych diel uplatňované v iných štátoch EÚ či Európy. Žalobca pri určení výšky žalobou uplatňovaného bezdôvodného obohatenia vychádza zo svojho jednostranne určeného sadzobníka odmien uplatňovaného v r. 2015, čo žalobca prezentuje ako obvyklú licenčnú odmenu pri obchodných zmluvných podmienkach s odôvodnením, že v r. 2015 a takisto aj v r. 2016 uzavrel hromadne licenčné zmluvy na identický obsah, rozsah a spôsob používania audiovizuálnych diel, pričom licenčná odmena bola vo všetkých prípadoch dohodnutá v súlade so sadzobníkom žalobcu. Žalovaný ďalej namietal žalobcovi, že on ako organizácia s dominantným postavením na trhu by mal preukázať, že jeho ceny sú primerané, a naopak, bolo zistené, že v Slovenskej republike je sadzba licenčných odmien uplatňovaných všetkými organizáciami kolektívnej správy najvyššia zo všetkých porovnávajúcich krajín. Vo Švajčiarsku sa uplatňuje priemerná mesačná sadzba za jednu izbu vo výške 0,30 eur, v SR je to 7,30 eur, čo je 24 násobne viac. Žalovaný teda namietal uplatňovanie neprímeraných vysokých licenčných odmien za udeľovanie licencie na verejný prenos audiovizuálnych diel prostredníctvom akéhokoľvek technického zariadenia pre ubytovacie zariadenia. Konanie žalobcu považoval za netransparentný a neuveriteľný spôsob stanovenia výšky ním uplatňovaných licenčných odmien. Žalobca paušálne uplatňuje práva nositeľov práv bez preukázania mandátu na zastupovanie a odmietanie preukazovania tohto mandátu s odvolaním sa na svoje postavenie kolektívneho správcu disponujúceho oprávnením vydaným Ministerstvom kultúry SR.

4. Žalovaný vo vyjadrení poukázal aj na tú skutočnosť, že žalobca žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu používania audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale vykonávajú ich producenti na základe nimi uzavretých zmlúv a autorom bola vyplatená odmena producentmi na základe výhradných

licenčných zmlúv, a tak výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizízie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Žalovaný mal zato, že v oblasti audiovizízie žalobca nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu nedal mandát.

5. Žalovaný zároveň navrhol, aby súd v zmysle § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP prerušil konanie do času, kým Protimonopolný úrad SR (PMÚ) právoplatne nevyrieši otázku, ktorá je podstatná pre rozhodnutie veci s odôvodnením, že na PMÚ SR sa rieši otázka či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.

6. Naopak, v tejto argumentácii žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení uviedol, že čo sa týka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, že s právnym názorom žalobcu nesúhlasí a má zato, že jeho tvrdenie je len účelovým výkladom, ktorý je v priamom rozpore so samotným znením smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29-ES. Svojím tvrdením žalovaný úplne popiera inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ale aj inštitút povinnej kolektívnej správy, pričom obidva tieto inštitúty sú tradičnými inštitútmi akceptovateľnými a odporúčanými v Európskej únii aj mimo EÚ. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je predovšetkým reagovať na obdobné spôsoby používania diel ako je predmetom tohto konania, kedy ide o masové používanie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, nakoľko by bol neprímerane náročný a náklady s ním spojené by ďaleko prevyšovali prípadné príjmy z licenčných zmlúv a samotných odmien autorov. Inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenia na takéto masové použitie diel používateľom a podpísaním licenčnej zmluvy právnou istotu, že všetky diela určitého druhu, ktoré používa daným spôsobom, používa legálne a záruku, že žiaden nositeľ práv bez ohľadu na skutočnosť či je alebo nie je zastúpený žalobcom na zmluvnom základe, dodatočne nevznesie voči nemu žiadne nároky súvisiace s použitím diel. Poukázal na skutočnosť, že v Slovenskej republike okrem žalobcu uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj ďalšia organizácia kolektívnej správy, a to SOZA vo vzťahu k hudobným dielam. Čo sa týka tvrdení žalovaného a požiadavky žalovaného na predloženie zoznamov nositeľov práv a zmlúv, v takomto prípade by išlo o predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, tisícok zmlúv, zoznamov, státisícov predmetov ochrany, čo by bolo v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte platnej právnej úpravy a takáto požiadavka je nelegitímna a šikanózna. Jediným cieľom žalovaného ako neoprávneného používateľa predmetov ochrany je odvrátiť pozornosť súdu od merita veci a upriamiť ju na dokazovanie odporujúce hmotnému právu. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca má zato, že riadne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Čo sa týka licenčnej odmeny žalobca vo vyjadrení uviedol, že licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V prípade verejného prenosu technickými prostriedkami ako hromadného používania predmetov ochrany vopred ani nie je známy presný rozsah a obsah vysielania, teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licenčného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa preto stanovuje paušálnou sumou. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha, je určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Čo sa týka nepreukázania existencie verejného prenosu a k nepreukázaniu neoprávneného používania predmetov ochrany zo strany žalovaného žalobca ďalej uvádza, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy so W. a W., na základe ktorých získal súhlasy na používanie nimi kolektívne spracovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť aj diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t.j. diela režisérův, scenáristův, výtvarníkov, choreografův, autorův literárnych predlůh, prekladateľův, autorův úpravy dialógův, atď., bez ktorých by ani k vysielaniu a následnému verejnemu prenosu technickými prostriedkami ani nemohlo dôjsť. Ďalej žalobca uvádzal, že žalovaný ako taký nemohol z verejného prenosu technickými

prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so W. a W. žiadnym spôsobom vyňať vyššie uvedené predmety ochrany a nepoužívať ich. Je teda isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, bez ktorých verejný prenos nemôže ani existovať, došlo. Žalobca poukázal na tú skutočnosť, že v ubytovacom zariadení Holiday Inn Žilina každá ubytovacia jednotka žalovaného bola vybavená LCD TV a takéto verejné vyhlásenia sú prednostne adresované klientom ubytovacieho zariadenia, teda spotrebiteľom. Nepravdivosť takéhoto vyhlásenia nemá klamlivú obchodnú praktiku a klamlivú reklamu. Taktiež uviedol, že žalovaný mal kontraktálnu povinnosť tým, že bol povinný uzavrieť so žalobcom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami a keďže si túto povinnosť nesplnil, má povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Ďalej sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadroval aj k obvyklej odmene, kedy vyvracal tvrdenia žalovaného, že žalobca začal uplatňovať voči používateľom od 1.1.2015 neprimerane vysoké licenčné odmeny, tak toto tvrdenia žalobca považuje za nepravdivé. Žalobca obdobné odmeny uplatňoval voči používateľom už od r. 2009 a podľa vtedajšieho spoločného sadzobníka, voči ktorému ZHR SR ani iné subjekty nikdy nevzniesli žiadne výhrady, bola stanovená ročná odmena za zvukovoobrazové zariadenie hotel 4* vo výške 26 eur a podľa sadzobníka žalobcu platného od 1.1.2015 je odmena 29,50 eur. Čo sa týka analýzy týkajúcej sa výšky licenčnej odmeny, ktorú žalovaný porovnával s inými krajinami EÚ, k tomuto žalobca uviedol, že predložená analýza zo strany žalovaného je nepoužiteľná na určenie výšky zvyčajnej odmeny, ale na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny a nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť, pretože analýza vykonávania, porovnávaní odmien, ktoré majú v skutočnosti odlišný základ, čím ich porovnanie je neporovnateľné. Analýza, ktorú predložil žalovaný vykazuje celý rad nedostatkov, a to najmä malý a účelový vybraný počet porovnaných krajín, odlišnú legislatívnu autorskoprávnú úpravu v porovnaných krajinách, odlišnú legislatívnu autorskoprávnú úpravu v porovnávaných krajinách. Analýza vôbec nezohľadňuje nevyjasnenosť základných pojmov, z analýzy nie je jasné, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela, taktiež autori analýzy nerozlišujú medzi licenčnými odmenami s primeranými odmenami, neúplnosť a nesprávnosť údajov, porovnanie sadzieb, výšky poplatkov na nerovnakom základe. Čo sa týka rokovania samotného žalobcu a ZHR SR v r. 2015 poukázal žalobca na dôvodnosť svojho sadzobníka, aký rozsah a druh práv kolektívne spravuje a tak ako iné organizácie kolektívnej správe ponúkol ZHR SR v prípade uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu 40%, čo zo strany ZHR SR nebolo akceptované. ZHR SR nespochybňoval legitimitáciu žalobcu k uzavretiu licenčnej zmluvy, naopak, v r. 2015 zaslal svojim členom informáciu k ich povinnostiam a ich informáciu vo vzťahu k žalobcovi, v ktorej výslovne konštatuje povinnosť členov ZHR SR vysporiadať si povinnosti vyplývajúce zo zákona voči žalobcovi. V ďalšom ZHR SR uviedol, že pripravuje žalobu o určenie obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a žiadal členov o zaslanie finančných prostriedkov, ktoré minie do 30.9.2016 vo výške 50% licenčnej odmeny podľa sadzobníka žalobcu. Samotnú žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy však ZHR SR nepodalo. Čo sa týka zneužívania dominantného postavenia na trhu, k tomu žalobca uviedol, že o zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne PMÚ SR, pričom konanie sa začína vždy z vlastného podnetu úradu. Úrad môže začať konanie z vlastného podnetu, aj na základe písomného oznámenia fyzickej alebo právnickej osoby. Žalovaný predložil list predsedu PMÚ zo dňa 14.07.2015 adresovaný ministrovi kultúry SR ako dôkaz, avšak opomenul uviesť, že tento list bol zaslaný v súvislosti s podnetom ZHR SR na PMÚ zo dňa 17.06.2015, kedy ZHR SR podalo podnet na prešetrenie ním tvrdeného zneužitia dominantného postavenia. PMÚ SR listom zo dňa 14.07.2015 oznámil ZHR SR, že podnetom sa nebude zaoberať. Aj v roku 2016 sa PMÚ zaoberal podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy PMÚ podnet odmietol a nezačal konanie. Ani na základe ďalšieho podnetu zo dňa 19.12.2016 PMÚ konanie voči žalobcovi nezačal a vo viacerých skutkovo a právne obdobných konaniach v lete minulého roku oznamoval súdom, že vyhodnocuje, či vôbec začne konanie. V tejto súvislosti žalobca navrhol súdu nevyhovieť návrhu žalovaného na prerušenie konania a pokračovať v konaní s tým, že o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodne v zmysle § 162 ods. 3 C.s.p. Zo záveru predmetného vyjadrenia žalobcu vyplýva, že žalobca má za preukázané, že má vecnú aktívnu legitimitu v tomto súdnom konaní. Žalovaný používal predmety ochrany, t.j. literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické diela, diela výtvarného umenia, architektonické diela a diela úžitkového umenia formou verejného prenosu tak, ako uvádza žalobca a žalovaný porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v žalobou uplatnenej výške. Žalobca taktiež vo vyjadrení uviedol, že žalovaným navrhované doplnenie dokazovania o predloženie zmlúv od vysielateľov Televízie Markíza a Televízie Joj nemá relevanciu pre rozhodnutie súdu o nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní a navrhol nevykonať dokazovanie

navrhované žalovaným. Žalobca má za to, že v konaní preukázal vecnú aktívnu legitímáciu v tomto súdnom konaní, že žalovaný používal predmety ochrany, t.j. literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické diela, diela výtvarného umenia, architektonické diela, diela úžitkového umenia, formou verejného prenosu tak, ako to uvádza žalobca, že žalovaný porušoval výhradné autorské práva, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, a tak mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške.

7. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu doručil na tunajší súd písomné vyjadrenie dňa 9.7.2020 a zároveň s vyjadrením podal aj návrh na prerušenie konania, žiadal, aby tunajší súd konanie prerušil v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože v tomto konaní je nevyhnuté a potrebné posúdiť otázku súladu znenia ust. § 56 ods. 1, písm. g/ zák. č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom účinnému ku dňu 31.12.2015 s Ústavou SR. Navrhol tunajšiemu súdu, aby tento inicioval konanie pred ÚS SR a konanie prerušil, a to do času kým ÚS SR v rámci konania právoplatne nerozhodne o návrhu súdu. Ďalej podal návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. c/ CSP. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú od počiatku žalovaný namieta, opiera o ust. § 84 ods. 1 autorského zákona. Rovnako tak žalobca o uvedené ustanovenie opiera svoje presvedčenie o nepotrebnosti preukazovania existencie explicitných súhlasov autorov so zastúpením žalobcom pri výkone ich výlučných práv formou kolektívnej správy týchto práv. Vo vzťahu k určaniu, ktoré skutočnosti sú pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu podstatné a rozhodujúce, má bezpochyby zásadný význam interpretácia § 84 ods. 1 autorského zákona, o ktorú sa žaloba žalobcu v tomto smere absolútne nesprávne opiera. K tejto interpretácii pripojil žalovaný aj stanovisko Ministerstva kultúry SR, ktoré v ňom potvrdzuje už niekoľko rokov známu eurokonformnú interpretáciu tohto ustanovenia, keď zdôrazňuje, že uvedené ustanovenie nemožno aplikovať na prípady ochrany tých autorských práv, ktorých podstatou je realizácia výlučných práv autora udeľovať súhlas na použitie diela a v prípade, ak k takémuto použitiu došlo, domáhať sa zákazu takéhoto použitia a teda jeho ochrany všeobecne. Podľa žalovaného prípad verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia, ktorý je predmetom tohto súdneho konania, medzi uvedenými prípadmi nepatrí.

Napokon ešte podal návrh na prerušenie konania v zmysle ust. 162 ods. 1, písm. c/ CSP.

„Súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.“

Žalovaný je toho názoru, že pre správne rozhodnutie v merite veci je v konaní nevyhnutné interpretovať § 84 ods. 1 autorského zákona eurokonformne, a teda tak, aby prípadné rozhodnutie súdu nebolo v rozpore s právom EÚ osobitne s článkom 3 ods. 1 Informačnej smernice i s rozhodnutím SDEÚ C-301/2015 zo dňa 16.11.2016. Napriek tomu, že žalovaný má za to, že rovnaká právna otázka už bola na pôde ESD vyriešená (vo veci Soulier, Doke a i.), z procesnej opatrnosti navrhuje, aby súd požiadal Súdny dvor EÚ o interpretáciu práva EÚ v kontexte ním rozhodovanej veci formuláciou nasledovnej rámcovo vymedzenej otázky:

Súd cituje otázku, ktorá má smerovať na ESD.

„Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“

Z uvedených dôvodov teda žiadal, aby sa súd obrátil s touto otázkou na Súdny dvor a konanie do rozhodnutia Súdného dvoru prerušil.

8. Vo svojom písomnom vyjadrení žalobca žiadal návrh žalovaného ohľadom prerušenia konania v zmysle § 162 ods. 2 CSP zamietnuť. Žalovaný v desiatkach skutkovo a právnych obdobných konaniach navrhol prerušenie konania z dôvodov, ktoré sú identické s týmto návrhom, pričom v desiatkach konaní návrhy na prerušenie konania boli zamietnuté, čo potvrdili aj odvolacie súdy. Konanie vo veci zneužívania dominantného postavenie je ovládané výlučne zásadou oficiality, a teda konanie sa môže začať jedine z vlastného podnetu PMÚ, a to vydaním rozhodnutia o začatí konania. Začatie konania pred PMÚ na základe návrhu je teda vylúčené. Pokiaľ by súd prerušil konania do právoplatného skončenia konania vedeného na PMÚ SR, tak toto jeho rozhodnutie by vychádzalo z nesprávneho skutkového zistenia a z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko na PMÚ žiadne konanie nie je vedené. Je bezpochyby

neprípustné, aby súd prerušil konania do skončenia konania na inom orgáne, ktoré v skutočnosti ani je vedené, lebo môže byť len hypoteticky v budúcnosti vedené.

Čo sa týka otázky prerušenia konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca uvádza, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného a trvá na tom, že ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, a že výklad žalovaného je opätovne výkladom negujúcim skutočnosť, že autorským právam je v súlade s medzinárodným právom a právom EÚ poskytnutá vysoká právna ochrana, kedy následky za porušovanie práv autorov a iných nositeľov práv majú byť účinné a majú mať odrádzajúci účinok. Žalobca ďalej poukázal, že predložený návrh na prerušenie konania je účelový, kedy úmyslom žalovaného je len dosiahnuť prietiahy v konaní. Navyše v minulosti bol v skutkovo a právne odôvodnených konaniach takýto návrh na prerušenie konania, ktorý je identický aj s týmto návrhom, vždy zamietnutý.

9. Ohľadne ust. § 162 ods. 1 písm. c/ CSP žalobca taktiež žiadal návrh na prerušenie konania zamietnuť. Žalovaný pre prípad, ak by konajúci súd pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu aplikoval § 84 ods. 1 autorského zákona, podal konajúcemu súdu návrh na prerušenie konania a predložil súdu „Výklad § 84 AZ - stanovisko“ Ministerstva kultúry SR z 30.11.2016 a svoj výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-301/15. Žalobca v priebehu konania nikdy neuviedol, že na zmluvnom základe zastupuje všetkých autorov a nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ktorí existujú na svete. Toto tvrdenie uvádzal žalovaný. Žalobca od prvopočiatku a dodnes uvádza, že zastupuje autorov a nositeľov práv na zmluvnom základe a že v prípade ďalšieho verejného prenosu ide o dobrovoľnú kolektívnu správu. Preto žalobca opakovane v konaní odkazoval na zoznamy autorov a nositeľov a na recipročné zmluvy so zahraničnými agentúrami. Preto aj poukázal na skutočnosť, že v roku 2015 zastupoval 2933 autorov a nositeľov práv v SR, preto aj založil do spisu zoznamy zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy a zoznamy autorov a nositeľov práv ním zastupovaných, a preto poukázal na Stanovisko MK SR z 20.02.2015. Aj zo samotných hromadných licenčných zmlúv založených žalobcom do spisu vyplýva, že žalobca poskytuje licencie výhradne za ním zastupovaných autorov a nositeľov práv. Pokiaľ žalobca v konaní uvádzal, že nie je potrebné pre preukázanie jeho nárokov tieto zoznamy predkladať, tak preto, lebo tieto sú verejne dostupné, a pokiaľ mal používateľ o nich pochybnosti, tak mal možnosť vyžiadať si potvrdenie podľa § 81 ods. 1 písm. g) autorského zákona, čo však žalovaný nikdy neurobil.

10. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 23.7.2020, na ktorom vypočul sporové strany, oboznámil sa s písomným oprávnením na výkon kolektívnej správy práv, sadzovníkom autorských odmien, písomným vyjadrením žalobcu, stručným prehľadom pre členov zväzu o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy, autorským zákonom, zmluvou o zastupovaní autorských práv, pripojenými rozsudkami OS Bratislava II. 12C/358/2015, rozsudkom KS v Plzni, uznesením KS v Bratislave 8Co/124/2019, uznesením KS v Žiline 13Cob/45/2018, rozsudkom KS v Žiline 10Co/16/2018, rozsudkom KS v Žiline 9Co/64/2018, rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici 17Ca/20/2017, rozsudkom KS v Žiline 9Co/95/2018 a zistil nasledovné:

11. Súd z oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv vydaného MK SR zo dňa 11.5.2010 č.k. Q. zistil, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym a fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia špecifikovaným v tomto oprávnení. Oprávnenie bolo vydané na dobu neurčitú.

Súd okrem iného aj z internetovej stránky žalovaného zistil, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Holiday Inn Žilina, ktoré sa nachádza na adrese Športová 2, Žilina, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Predmetom ponuky je 133 ubytovacích jednotiek, a to izieb štandard, izieb executive a štúdio, v ktorých je k dispozícii LCD TV. Súd z výzvy žalobcu mal zistené, že tento navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen zväzu hotelov a reštaurácií SR (ZHR SR) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorsko-právnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak rokovania boli neúspešné.

Súd z oznámenia Zväzu hotelov a reštaurácií SR adresovaného žalobcovi zo dňa 10.7.2015 zistil, že ich zväz zastupuje na základe príkazných zmlúv viac ako 206 prevádzok a týmto listom Zväz hotelov a reštaurácií SR požiadal žalobcu o prehodnotenie obsahu zmluvy, a to finančných požiadaviek. Súd

zo stručného prehľadu pre členom ZHR SR o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy ZHR SR zo dňa 26.5.2015 zistil, že ZHR SR odporučil neuzatvárať členom licenčnú zmluvu, a to z dôvodov, že sadzobník LITA nezohľadňuje obsadenosť a samotnú výšku odmien definovaných v sadzobníku, ktorú považujú za neprimeranú.

12. Súd zo žiadosti MK SR zo dňa 26.4.2017 zistil, že MK SR požiadalo žalobcu o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zák. č. 185/2015 Z.z. autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z.

13. Súd z písomnosti nachádzajúcej sa v súdnom spise zistil, že žalobca MK SR poskytol informácie a doklady na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zák. č. 185/2015 Z.z. autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. odpoveď na žiadosť.

14. Z ďalšej písomnosti mal súd zistené, že ZHR SR ako sťažovateľ adresoval PMÚ podnet na prešetrenie správania sa spoločnosti LITA, autorská spoločnosť, z ktorého vyplýva, že spoločnosť LITA, autorská spoločnosť, má oprávnenie, ale aj povinnosť uzatvárať kolektívne licenčné zmluvy za primeraných podmienok, na čo sadzobník porušovateľa na právny stav nereaguje a kritériom pre výber odmeny je výhrade počet technických zariadení používateľa bez ohľadu na možnosť rozsahu príjmu signálu a kategorizáciu ubytovacieho zariadenia bez ohľadu na jeho zameranie, charakter, obsadenosť a podobne. Sťažovateľ tak požiadala PMÚ SR, aby prešetril správanie autorskej spoločnosti LITA a začal správne konanie vo veci.

15. Z písomnosti adresovanej PMÚ SR mal súd preukázané, že tento sa oboznámil s obsahom podnetu a dospel k záveru, že vzhľadom na aspekty daného prípadu, charakter konania v danom prípade a na jeho možný vplyv na hospodársku súťaž sa úrad vecou ďalej nebude zaoberať.

16. Z ďalšej písomnosti vyplýva, a to z oznámenia adresovaného oznamovateľom ZHR SR proti PMÚ SR, že oznámenie adresované proti podnikateľovi LITA, autorská spoločnosť, a predmetom oznámenia je podozrenie zo zneužitia dominantného postavenia spoločnosti LITA a najmä z určovania výšky licenčných odmien v sadzobníku LITA.

17. Napokon z prípisu žalobcu vyplýva, že tento prostredníctvom emailu aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa spravované predmety ochrany neoprávnene a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015.

18. Podľa § 141 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.1.2016: Správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (ďalej len „predmet ochrany“).

19. Podľa § 141 ods. 2 zák. č. 185/2015 Z.z. správu práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a 147 ustanovené inak.

20. Podľa § 143 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z. kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

21. Podľa § 144 ods. 1 písm. a/, b/, c / zák. č. 185/2015 Z.z. právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak

a/ jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv,

b/ kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a

c/ má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len „oprávnenie“).

22. Podľa § 144 ods. 3 zák. č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv.

23. Podľa § 146 ods. 2 písm. d/ a f/ zák. č. 185/2015 Z.z., organizácia kolektívnej správy vykonáva správu výkonu majetkových práv podľa odseku 1 v týchto odboroch kolektívnej správy:
d/ výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela,
f/ použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou. 24. Podľa § 147 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkového práva podľa § 146 ods. 2 písm. d) alebo písm. f) sa považuje za vykonávajúcu správu tohto práva aj vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí nie sú zastupovaní podľa § 164 ods. 1. 25. Podľa § 163 zák. č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu s náležitou odbornou starostlivosťou a ak jej bolo udelené oprávnenie podľa § 151, v rozsahu udeleného oprávnenia. 26. Podľa § 164 ods. 1 veta prvá zák. č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. 27. Podľa § 169 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná viesť sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv. Sadzobník odmien obsahuje odmeny za obvyklé použitie predmetu ochrany alebo spôsob výpočtu výšky tejto odmeny vrátane kritérií použitých pri výpočte odmeny zaručujúci primerané a nediskriminačné podmienky. 28. Podľa § 165 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z., organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len „používateľ“) rokovania o uzavretí: a/ licenčnej zmluvy, b/ hromadnej licenčnej zmluvy, c/ kolektívnej licenčnej zmluvy, d/ zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy, druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona, okrem § 81 alebo e/ zmluvy o náhrade odmeny. 29. Podľa § 169 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona č. 185/2015 Z.z., organizácia kolektívnej správy je povinná vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to neehospodárne. 30. V danom prípade predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.847 eur, zaplataenia ktorej sa domáha žalobca ako organizácia kolektívnej správy od žalovaného ako prevádzkovateľa ubytovacieho zariadenia Holiday Inn Žilina v kategórii 4* za prenos audiovizuálneho diela v 133 izbách žalovaného v roku 2015. 31. Od 01.01.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 185/2015 Autorský zákon, a teda na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenia tohto zákona. Ustanoveniami tohto zákona spravujú sa aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich, sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015 predpisom účinným do 31.12.2015 bol zákon 618/2003 Z.z., podľa ktorého sa tak posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. 32. V zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ zák. č. 618/2013 Z. z. sa autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. 33. V zmysle ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i/ zák. č. 618/2013 Z. z. je organizácia kolektívnej správy povinná domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. 34. V danom prípade nemal súd sporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívne uplatňovanie a kolektívnu ochranu majetkových práv zastúpených autorov. Predmetom činnosti žalobcu je výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam alebo dielam úžitkového umenia a výkon kolektívnej správy práv literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia. Žalobcovi boli vydané oprávnenia na výkon kolektívnej správy a to oprávnenie Ministerstva kultúry SR zo dňa 11.5.2010 pod č. MK 663/2010 - 70/6165 zo dňa 18.5.2016. 35. Súd mal tiež preukázané, že žalovaný v roku 2015 nemal so žalobcom uzavretú licenčnú zmluvu, resp. hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by žalovaného oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca vykonáva správu práv. 36. V konaní zostalo sporné, či v danom prípade došlo v izbách žalovaného k verejnému prenosu. 37. Verejný prenos je jedným zo spôsobov autorského použitia

diela uvedením diela na verejnosti, t.j. na použitie diela verejným prenosom má právo iba autor, resp. osoba, ktorej autor udelil súhlas v podobe licenčnej zmluvy. Výnimku predstavujú takzv. zákonné licencie, ktoré umožňujú použiť dielo verejným prenosom aj bez súhlasu autora. Súhlas udeľuje autor, alebo organizácia kolektívnej správy osobe, ktorá sprístupňuje dielo verejnosti verejným prenosom (televízny, rozhlasový vysielateľ, osoba, ktorá uskutočňuje satelitný alebo káblový prenos diela, prevádzkovateľ zariadení prístupných verejnosti, ako sú napr. kaviarne, hotely, reštaurácie a pod.) povinné kolektívne spravované práva sa týkajú výberu primeranej odmeny za káblovú retransmisiu a požitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou. V takomto prípade ide o sprístupnenie diela verejnosti v nehmotnej podobe. Verejný prenos sa uskutočňuje prostredníctvom technických prostriedkov, ktoré umožňujú verejnosti vnímať dielo na miestach, kde by to inak vnímať nemohla. Takýmto technickým prostriedkom je aj televízny prijímač, spolu so zariadením poskytujúcim signál televízneho vysielania. K verejnému prenosu nedochádza samostatným umiestnením televízneho prijímača, ale až poskytnutím televízneho signálu z televízneho vysielateľa, ktorý prostredníctvom televízneho prijímača umožňuje verejný prenos a uvedenie diela na verejnosti a to bez ohľadu na to, či niekto televízny prijímač zapne alebo nie. Pojmovým znakom verejného prenosu je verejnosť, teda individuálne neurčené osoby prítomné súčasne alebo postupne, ktoré môžu byť prítomné na miestach, kde môžu vnímať dielo prenášané technickými prostriedkami.

38. Tunajší súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že v danom prípade nešlo o verejný prenos, pretože v súlade s ustálenou praxou, pokiaľ sú v hotelových izbách neslúžiacich výlučne pre súkromné potreby prevádzkovateľa hotela umiestnené zvukovo- obrazové zariadenie, ale sú dané do užívania hotelovým hosťom, ktoré majú k rozhlasovému a televíznemu vysielaniu prístup, nie je z autorského právneho hľadiska rozhodujúce, či takéto vybavenie hosť skutočne využije alebo nie. Jednoznačne súd dospel k záveru, že prevádzkovateľ hotela musí na použitie diel získať súhlas autorov (licenciu) vopred od organizácie kolektívnej správy práv. V prípade hotelov z rozhodnutí súdneho dvora EÚ vyplýva, že nie je rozhodujúce, či k verejnému prenosu skutočne došlo, či hosť pozeral televíziu, ale postačí umožnenie verejného prenosu - televízor v izbe. Súd tak v konaní nemal sporné, že žalovaný ako prevádzkovateľ hotela poskytuje v hoteli ubytovanie v počte 133 izieb, ktoré sú vybavené LC televízorom a teda súd má za to, že v danom prípade došlo k verejnému prenosu.

39. V konaní bola tiež sporná výška odmeny. Žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitie diel zastúpených autorov prostredníctvom takzv. ďalšieho verejného prenosu a to vysielania prostredníctvom technických zariadení. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Holiday Inn Žilina, ktoré je zaradené do kategórie 4* hotel. Súd mal preukázané na základe aj internetovej stránky žalovaného, že žalovaný v roku 2015 v ubytovacom zariadení Holiday Inn Žilina používal predmety ochrany spravované žalobcom a to prostredníctvom takzv. ďalšieho verejného prenosu, prostredníctvom technických zariadení a to LCD televízorov a že v predmetnom zariadení dochádza k verejnému prenosu a to v rozsahu 133 zvukovo obrazových zariadení v izbách. V každom prípade bolo povinnosťou žalovaného uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom. Žalobca žalovanému navrhol uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy za predmetné použitie diel, avšak bezúspešne a žalovaný zmluvu nerealizoval, realizoval ďalší verejný prenos neoprávnené, čím zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Výšku bezdôvodného obohatenia žalobca určil v zmysle sadzobníka, ktorý je základným dokumentom, v ktorom je určená výška odmeny, ktorú je oprávnená organizácia kolektívnej správy vyberať a neexistuje iná metóda na presnejšie stanovenie výšky odmeny, resp. bezdôvodného obohatenia. Pri hoteloch 4* sa sadzobník licenčných odmien za rok pohyboval v sume 29,50 eur. Čo sa týka zvukovo-obrazových zariadení. Spolu teda obvyklá licenčná odmena za rok je 3.923,50 eur. V zmysle už vyššie citovaného ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ zák. 618/2013 Z. z. sa autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Z uvedeného dôvodu si žalobca účtoval dvojnásobok odmeny, to je v sume 7.847 eur. Pokiaľ by mal uzatvorenú licenčnú zmluvu, určite by sa žalobca nedomáhal dvojnásobku odmeny vydania bezdôvodného obohatenia.

40. Predmetom konania nebola odmena, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od obvyklej odmeny. Obvyklá odmena je taká, za akú v rozhodujúcom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získali licenciu. Žalobca v rozhodujúcom období mal uzatvorené hromadné licenčné zmluvy, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robilo obvyklou odmenou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov pokiaľ ide o dané predmety ochrany na území SR nepôsobila. Napríklad zľavy, ktoré boli poskytované používateľom pri plnení povinnosti v stanovenej lehote uzatvoriť licenčnú zmluvu, nie je možné prihladiť pri stanovení výšky obvyklej odmeny. Súd teda pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z takto určenej

obvyklej odmeny vo výške ako to je už vyššie uvedené v sume 29,50 eur za izbu a žalobe tak v plnom rozsahu vyhovel. 41. Na tomto mieste je potrebné podotknúť a zdôrazniť, že žalovaný podal návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Čo sa týka ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a/ CSP aby bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na PMÚ SR na základe podnetu ZHR SR na prešetrenie správania subjektu LITA, autorská spoločnosť, z dôvodu podozrenia na zneužívanie dominantného postavenia, resp. do rozhodnutia PMÚ o tom, že o tomto podnete ďalej nebude konať, a teda správne konanie nezačne. Z obsahu spisu vyplýva, že PMÚ SR bolo dňa 19.12.2016 doručené oznámenie ZHR SR vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia podnikateľa jeho činnosťou v hospodárskej súťaži, ktorým navrhovali, aby PMÚ začal konanie vo veci zneužívania dominantného postavenia podnikateľa LITA, autorská spoločnosť a aby v konaní rozhodol, že činnosť podnikateľa tak, ako bola opísaná v oznámení, je zakázaná. Zároveň v tomto oznámení požiadal podľa § 25 ods. 2 zákona o ochrane hospodárskej súťaže o písomné upovedomenie o ďalšom postupe, najmä o tom, či na základe uvedeného začína konanie vo veci zneužívania dominantného postavenia podnikateľom. Listom zo dňa 16.3.2017 Protimonopolný úrad SR oznámil, že predmetné oznámenie mu bolo doručené a vyhodnocuje či začne prešetrovanie na účel zistenia či je dôvod na začatie konania vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa tohto zákona. Následne na ďalšie dopyty PMÚ SR listom zo dňa 27.6.2018 oznámil súdu, že vedie prešetrovanie a skúma či je dôvod na začatie správneho konania a v tejto fáze nevie určiť či začne vo veci správne konanie, a ak áno, kedy bude v danej veci meritórne rozhodnuté. Z uvedeného je zrejmé, že na základe podnetu žalovaného na PMÚ SR doposiaľ nebolo začaté konanie na prešetrenie správania subjektu LITA, autorská spoločnosť, z dôvodu podozrenia na zneužívanie dominantného postavenia. Tunajší súd sa domnieva, že pokým PMÚ ani len nezačal konanie, tak rozhodnutie súdu v prejednávanej veci ani nezávisí od otázky, ktorá by na základe podnetu žalovaného bola predmetom konania na PMÚ, a to či zo strany žalobcu došlo k zneužívaniu dominantného postavenia podnikateľa pri vydaní jeho sadzobníka, resp. či výška licenčnej odmeny podľa sadzobníka je neprimeraná. Súd sa teda stotožnil s námietkami žalobcu, že relevantné v danom prípade je zistenie obvyklej licenčnej odmeny a irelevantné je posudzovanie primeranosti výšky tejto odmeny. 42. Žalovaný žiadal prerušenie konania aj v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) CSP, pričom uviedol, že § 56 ods. 1 písm. g) v znení účinnom k 31.12.2015 je v rozpore s Ústavou SR. Žalovaný uviedol, že dôsledkom aplikácie uvedeného ustanovenia je majetkový postih žalovaného, ktorý nemá žiadne opodstatnenie a nad rámec nevyhnutného rozsahu vo svojich dôsledkoch obmedzuje právo žalovaného vlastniť majetok. Podľa názoru súdu je tento návrh na prerušenie konania účelový, kedy je úmyslom žalovaného len dosiahnuť prietahy v konaní. Nakoľko zákonodarca osobitne neurčil ako sa má stanoviť výška bezdôvodného obohatenia, tak výška bezdôvodného obohatenia sa bude riadiť v prípadoch obdobných ako je prejednávaný prípad ust. § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy výška sa určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získané licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Nová právna úprava sa teda taktiež neuspokojuje s výškou bezdôvodného obohatenia iba vo výške obvyklej licenčnej odmeny. Priznanie výšky bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny je totiž nesporne nepostačujúca, nakoľko také rozhodnutie súdu nemá žiaden výchovný ani preventívny účel pre odradenie neoprávnených používateľov pred zásahmi do autorských práv. Naopak, takéto rozhodnutie súdu používateľov nesporne motivuje k tomu, aby neuzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy. Pre neoprávneného používateľa je tak najvýhodnejšie počkať či sa autor alebo nositeľ práv vôbec dozvie o porušení jeho práv a či sa bude účinne brániť. Navyše, takýto používateľ vie, že v prípade, ak sa poškodený autor a nositeľ práv bude dožadovať ochrany svojich práv na súde, tak mu nanajvýš hrozí úhrada vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny. Autorom je poskytovaná vyššia právna ochrana podľa medzinárodného práva a práva EÚ. Duševné vlastníctvo je síce integrálnou súčasťou vlastníctva, avšak nie je možné ho mať v držbe v pravom slova zmysle a samotní autori a nositelia práv objektívne nemajú možnosť riadnej kontroly nakladania s ich vlastníctvom. Aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ich vlastníctva sú potrebné také opatrenia v právnej úprave, aby sa neoprávneným zásahom predchádzalo, aby neoprávnené zásahy boli odradzujúcim spôsobom sankcionované. Tento dôvod na prerušenie konania sa súdu javil ako absurdný. Súd nemá právomoc meniť ustanovenia autorského zákona. Môže urobiť len zákonodarný zbor, a to Národná rada SR. 43. Čo sa týka toho, že žalovaný ešte podal aj návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že pre prípad, ak by konajúci súd pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu aplikoval ust. § 84 ods. 1 AZ podal konajúcemu súdu návrh na prerušenie konania a predložil súdu výklad § 84 AZ stanovisko MK SR z 30.11.2016 a svoj výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ pod sp. zn. C 301/2015. Podľa názoru súdu stanovisko MK SR zo dňa 30.11.2016 nemá pre toto konanie a pre posúdenie nároku uplatňovaného žalobcom žiaden význam. Z radu rozsudkov Európskeho súdneho dvora sa jedná o

rozhodnutie C 301/2015, pričom toto rozhodnutie sa týka diametrálne odlišného spôsobu používania diel, a to digitálneho využívania obchodne nedostupných kníh z 20. storočia. Európsky súdny dvor sa viackrát zaoberal pojmom verejný a verejný prenos napr. v rozhodnutí Súdneho dvora vo veci SCF/Marco del Corzo sp. zn. C 135/10 zo dňa 15.3.2012, kedy rozhodoval aj vo veci verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach, kedy prijal rozsudok sp. z. EÚ C 162/10 vo veci Phonografic Performance (Ireland) Limited proti Írsku, na ktorý poukázal samotný žalobca. V tomto rozsudku sa Súdny dvor opätovne zaoberal pojmom verejný a verejný prenos, kedy jeho stanovisko je rovnako ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42/ urobil záver: Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť. Na tomto mieste znova súd podotýka, že opätovné predkladanie tejto veci na Európsky súdny dvor by bolo skutočne len mrhaním času, pretože už Európsky súdny dvor v tejto veci vyslovil svoje záväzné stanoviská, preto aj v tejto časti na prerušenie konania návrh na prerušenie zamietol. 44. Žalobca si okrem iného uplatňoval aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy odo dňa 14.3.2016 do zaplatenia. Od 14.3.2016 žiadal úrok z omeškania z toho dôvodu, že v ten deň napísal žalobu, ktorú zaslal na Okresný súd Žilina. Podľa jeho názoru spísaním žalobného návrhu sa dostal žalovaný do omeškania so zaplatením dlžnej sumy. Keďže bolo preukázané, že skutočne do podania žaloby neuhradil žalovaný túto sumu, priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v súlade s Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. 45. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, žalobcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v konaní úspešný nebol. 46. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).